

Kuri laiką bene visos (kaip svarbu?!) žiniasklaidos priemonės kalbėjo/rašė/rodė apie būsimą LGBT parodą „Baltic pride“. Manęs nedomino, nesiruošiau nei žygiuoti, nei protestuoti, tegu gyvena, kaip nori. Kuriuos pažįstu, laikau puikiais žmonėmis. Permesdavau tik antraštes, vėliau nežiūrėjau nei reportažų, nei nuotraukų iš parodo. Bendražmogiškai suprantama, kad ir visiems reikia galimybių būti teisėtu atstovu, kai kitoks partneris sunkiai suseraga ar patenka į kalėjimą, kai reikia pasidalinti bendrai užgyventą turtą ir pan. Tokie reikiniai turėtų ir padėti įtvirtinti tas teises. Žinau, kad ne visi žmonės vienodi, vieni dešiniarankiai, kiti kairiarankiai, vieni vyrai, kiti (-os) moterys, vienos tokią prigimtį atsineša, kiti (-os) kitokią; kas anksčiau buvo laikoma liga ar iškrypimu, dabar pripažįstama kitoniškumu. Na, viskas čia gerai, jau suprantama ir aišku.

Bet visas įdomumas su paradu prasidėjo vėliau, kai paradas jau buvo pasibaigęs. Savaitės pradžioje mano vartojamos žiniasklaidos priemonės išmetė apščių laidų, straipsnių apie tą praėjusį įvykį. Kaip svarbu! kaip gražu! kokia demokratijos pergalė! ir t.t. ir pan. Vienas (tradicinės orientacijos katalikas) važiavo net ne šimtą kilometrų palaikyti, kitas (pabrėžtinai laisvas pasipūtėlis) sveikina su demokratijos pergale, trečia (neeilinė žurnalistė, lankėsi ten su vaikais) apgailestauja, kad renginys vyksta tik kas treji metai, dar rašo ketvirtas, penktas... Ir jie visi mano mėgstami.

Vadinasi, kažko nesuprantu. Reikia pasidomėti. Išsiversti. Bereikšmiai pagyvenusio lietuvio ausiai ženklai LGBT, pasirodo, ne koks nors baleto teatras, bet reiškia lesbietės, gėjai, biseksualai, transvestitai, o žodžiai Baltic pride – atsiprašau ... bet reiškia Baltijos pasididžiavimas. Pasididžiavimas! Pa-si-di-džia-vi-mas! Nei mažiau, nei daugiau.

Tie gerieji žmonės, kuriems stinga teisių, kurie, maniau, bando atkreipti į save juos skriaudžiančios visuomenės dėmesį ir prašyti bei tartis, kad visiems būtų gerai, pasirodo yra Pasididžiavimas. Tai tada tie, kurie neįsirašo savo elgesiu į tas keturias raides, – kas? Kas mes tokie? Penktokas pasakys, kad pasididžiavimo antonimas – vėl atsiprašau ... gėda. Tai štai iki tiek skriaudžiamieji yra užguiti ir pažeminti, kad įprastinius žmones, kurie ir juos pagimdė, šitaip numenkina. Ir iš tikrųjų daros gėda, kad rodomės šventesni už Romos popiežių, pataikaujame ir dedamės politikorektiškais superdemokratais.

O kai bent paviršutiniškai susipažįsti su dabar kitokių (o blogais laikais – nusikaltėlių, iškrypėlių) veiklos ir savęs legalizavimo teorija, turi suprasti, kad tingioje ir tolerantiškoje mūsų visuomenėje, jie nepralaimės, greičiau (greitai) mes prašysimės leidimo vis dar įprastinių šeimų paradiui.

Beje, be aptartomis keturiomis raidėmis įvardinamų, yra dar visokių kitokių kitokių. Taigi, taip sparčiai vystantis demokratijai ir tolerancijai, ar negali būti, kad jau po trejų ar šešerių metų nebe pravažiuojantys musulmonai prašys parduoti avelę maistui, o į dar demokratiškesnį paradą vyksiantys siūlysis nuvežti mano avytę ar Onutės ožkytę į eiseną prie Katedros? Dar galimas pasididžiavimo žygis ir su mažais vaikais (nuo ? metų), dar ..., dar ..., dar ... ir t.t. Žmogus juk nekaltas, kad kitoks gimė ar kitaip save jaučia. Tai mes turim gėdytis. Ir suprasti.

Vidmantas Miknius, įprastinis ištvirkėlis

